Є. Плужникові

Минають дні, іде по літі осінь,
В прозорім сумі ніжна й золота.
Жаркі стрічки впліта в зелені коси —
Слова прощання на мої уста.

Я знов один, чужий собі й нелюбий,
З піснями синіми по синій далині…
І хтось поклав слова на почорнілі губи —
Такі ласкаві, ніжні і сумні.

Який я став? Яка тому причина?
Вже кинув бокс і курс вечірніх вправ…
Мале хлоп’я тепер мені за сина,
А чи ж давно я з ним у цурки грав?

Біжать автобуси так само вчора й нині,
А день – такий же синій, синій день…
Скажи, чому в дочасну домовину
Нас путь одна сухоткою веде…

Скажи, чому бушую і гуляю,
А в серці сум і сонце і весна,
І дух терпкий степового розмаю
І золота весна…

О не сумуй, що не такі, а інші
Прийшли ми в цей зелений, милий світ.
Там у степах забрунькувала вишня,
І на Дніпрі сльозою вкрився лід.

Там по степах… та ти не розумієш,
Тобі рідніші брук і димарі…
У сивім ковилі ховає сонце вії
І в позолоті очерет горить.

І кличе владно знову повернути
Далекий голос юність золоту,
А за вікном голодний вітер, лютий
І в ніч дерева зігнуті ростуть.

Ах думи, думи… До блідого ранку
Вузька канапа не дає заснуть: —
Я завтра знов лічити буду гранки
І у портфелі тамувать весну…